

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. H.,**
státní příslušnost Afghánská islámská republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, sídlem 739 51 Vyšní
Lhoty 234,
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem 190 00
Praha 9, Kovářská 4, IČO 45768676

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2019 č. j. OAM-147/LE-BA04-VL13-PS-
2019, ve věci zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 6. 2019.
2. Žalobce namítal, že žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k nesprávnému závěru ohledně splnění podmínek na uložení jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Zároveň shledává odůvodnění napadeného rozhodnutí vnitřně rozporným a porušujícím jeho právo na řádné odůvodnění rozhodnutí s tím, že žalovaný v jedné části svého rozhodnutí tvrdí, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, avšak v jiné části naopak uvádí, že jeho žádost nebude zamítnuta jako zjevně nedůvodná, protože nebyla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí přistupuje k posouzení jím podané žádosti o mezinárodní ochranu zcela dle libovůle, a to vždy s přihlédnutím k tomu, jak je to pro něho účelné a naopak, jak je to v té které části odůvodnění v jeho neprospěch. Pokud žalovaný trvá na důvodu jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, měl by tuto skutečnost zohlednit i v úvaze o předpokládané době nezbytného setrvání v zařízení, reflektujíc 30 denní lhůtu na vydání rozhodnutí podle § 27 odst. 5 zákona o azylu. Žalovaný tak neudělal. Naopak v odůvodnění uložené doby trvání zajištění uvedl, že na jeho žádost se nebude aplikovat ustanovení zákona o azylu, týkající se žádosti zjevně nedůvodných. Implicitně tak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí naznačuje, že žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud žalovaný trvá na 110 denní době trvání zajištění z důvodu, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nepovažuje za zjevně nedůvodnou (protože nebyla podána výlučně s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění), neobstojí důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tato vnitřní rozpornost má dle jeho názoru za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a zakládá důvod pro jeho zrušení. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný dostatečně nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Vzhledem k tomu, jakým způsobem žalovaný postupoval, a tudíž se nezabýval první podmínkou jeho zajištění, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil rozhodnutí další vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil závěr, že propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Poznamenal, že jeho žádost o mezinárodní ochranu podaná v České republice je projevem jeho vůle být v České republice účastníkem řízení, ve které budou přezkoumány jeho azylové důvody. Je v jeho zájmu, aby na území České republiky po dobu správního řízení setrval a vyčkal na rozhodnutí. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že jeho přítomnost v řízení skutečně není možné dosáhnout jinými prostředky, než zajištěním, měla by tato krajní možnost, rovnající se odnětí jeho svobody, být důsledně zdůvodněna a povinnost setrvat v zajištění uložena toliko na dobu nevyhnutnou pro zdárný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žalovaný do délky uložené povinnosti setrvat v zajištění započítává také

hypotetický průběh řízení o žalobě proti rozhodnutí, není zřejmé, proč je po dobu řízení o ní nevyhnutné jeho setrvání v zařízení. Žaloba proti negativnímu rozhodnutí žalovaného, pokud správní orgán takové rozhodnutí vydá, je projevem jeho vůle domoci se soudního přezkumu rozhodnutí v řízení o jeho azylové žádosti, a je proto v jeho zájmu nejen podat uvedenou žalobu, ale také po dobu řízení o ní setrvat v České republice. Žalobce rovněž namítal nesprávný závěr o naplnění podmínky zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, uvedl, že podle tohoto ustanovení musí být prokázáno, že mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Jak vyplývá z popisu jeho případu, na území České republiky nepobýval a byl zajištěn toliko při svém průjezdu územím České republiky bez platného oprávnění k pobytu. O mezinárodní ochranu v České republice požádal v prvním možném okamžiku bezprostředně po jeho zajištění orgány policie a neměl tedy možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve. Je pochopitelné, že o mezinárodní ochranu požádal také z důvodu obav realizace jeho deportace do země původu. Vyslovil názor, že je nutné rozlišovat situace, kdy se zajištěný cizinec vyhýbá realizaci již pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, od situací, kdy dojde k zajištění cizince, který neměl na území České republiky žádnou pobytovou historii, a řízení o správním vyhoštění cizince bylo v okamžiku zajištění cizince teprve započato. Žalobce dále poukázal na mezinárodní závazky České republiky v oblasti zbavení osobní svobody žadatelů o mezinárodní ochranu. Odkázal na článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a dále na Směrnici UNHCR o zajištění. Zdůraznil, že nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu. Dle žalobce žalovaný se zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným způsobem. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak je vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek a v odstavcích poskytuje velice stručnou argumentaci, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Skutkový stav, z něhož vycházel, považuje za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. V napadeném rozhodnutí tento skutkový stav náležitě popsal a obsáhle a přesvědčivě odůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů postupoval. Skutečnost, že vycházel i z podkladů cizinecké policie, není v rozporu se zákonem. Žalovaný využil informace poskytnuté Policií ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný citoval důvod pro zajištění uvedený dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zdůraznil, že Nejvyšší správní soud v Brně setrvale judikuje, že v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žalovaný s ohledem na skutečnosti týkající se dosavadního pobytu žalobce na území České republiky a členských států Evropské unie, jak jsou popsány v napadeném rozhodnutí, dospěl v této fázi správního řízení o udělení mezinárodní ochrany k závěru, že v případě žalobce je důvodná domněnka, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, skutečně dána. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a řádně zdůvodnil, z jakých konkrétních a

individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdůraznil, že žalobce se dostal na území České republiky v nákladovém prostoru, přičemž cestoval ze země původu bez cestovního dokladu a bez víza. Na území schengenských států vstoupil neoprávněně, stejně jako na území České republiky. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom vědom, jak výslovně uvedl, navíc při kontrole jeho osoby uvedl nepravdivé údaje o datu jeho narození a vydával se tak za osobu zranitelnou, tedy osobu nezletilou bez doprovodu. Ze země původu dle jeho slov vycestoval před 4 lety, přičemž cílem jeho cesty bylo dle něj Německo. Bez cestovního dokladu a bez víza cestoval přes Írán, Turecko, Řecko, Makedonii, Srbsko, Maďarsko a Slovensko až do České republiky. Sám neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti. Z jeho výpovědi pak vyplynulo, že cestoval bez cestovního dokladu, mylně uváděl datum jeho narození, protože věděl, že se nachází na území České republiky neoprávněně. Z výpovědi žalobce v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před jeho zajištěním a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Pobýval v Srbsku, Maďarsku a České republice. S ohledem na uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na výše uvedené argumenty dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat nebo bude chtít pokračovat do dalších evropských zemí, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. V případě uložení mírnějšího opatření nelze vyloučit, že by se žadatel po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal by v ČR v ilegaltě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze se hlásit na ministerstvo. Z postupu žalobce je zároveň zřejmé, že by byl jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Úvaha správního orgánu o nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu vycházela z podrobného posouzení všech podkladů založených ve spise, žalovaný zkoumal individuální okolnosti žalobcova případu a své rozhodnutí v tomto směru konkrétně a přezkoumatelně zdůvodnil. Žalovaný rovněž odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Azs 349/2016. Vytýkal-li žalobce žalovanému, že nesprávně odůvodnil aplikaci § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, k tomu žalovaný uvedl, že citované ustanovení nepoužil při zdůvodňování nutnosti zajištění žalobce či posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale zmínil je při odůvodňování doby trvání zajištění, kdy navíc nelze předjímat výsledek rozhodnutí ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany. K námitce týkající se stanovené doby zajištění žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou sděleny konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které

svědčí pro závěr, že zajištění po dobu 110 dnů je zcela přiměřené a neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Přezkoumatelně délku zajištění zdůvodnil na straně 4 napadeného rozhodnutí.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, krajského ředitelství policie Praha ze dne 22. 2. 2019 č. j. KRPA-56034-41/ČJ-2019-000022 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že dne 6. 2. 2019 byla kontrolována totožnost žalobce, přičemž byl schopen uvést, že pochází z Afghánistánu, ale nepředložil žádné doklady totožnosti a nebylo tedy možné jeho totožnost ověřit. Tvrdil, že se narodil 1. 1. 2003. Příslušný správní orgán proto požádal o vyšetření osoby žalobce ve zdravotnickém zařízení. Při tomto vyšetření bylo zjištěno, že žalobce je osobou, která je starší 18 let. Žalobce se tedy tvrzením o datu narození pokusil správní orgán uvést v omyl. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 7. 2. 2019 kromě jiného uvedl svou totožnost a místo narození a sdělil, že byl nucen přijet do České republiky, a to s ohledem na situaci v Afghánistánu, ale nevěděl, že je v České republice. Z Afghánistánu odcestoval před 4,5 lety. Jel autem přes Pákistán do Íránu, kde byl 1,5 roku a pak se pěšky a autem dostal do Turecka. Tam byl 2,5 roku. Následně pokračoval pěšky a lodí do Řecka, odkud pokračoval do Makedonie a Srbska, odkud se před 3 dny vydal nákladním autem do Maďarska. Tam byli schovaní v lese a dále dostávali instrukce po telefonu od někoho, koho žalobce neznal. Ten člověk se je snažil dostat do nákladového prostoru nákladního automobilu. Jak se dostal z Maďarska do České republiky, dle jeho slov neví. Uvedl, že v Řecku pobýval nelegálně bez cestovního dokladu a bez víza. Také sdělil, že měl namířeno do Německa, ale bylo mu dle jeho slov jedno, kde dostane azyl. Do nákladového prostoru vozidla nastoupil 4. 2. 2019 v Maďarsku. Za to zaplatil 1.200 Euro jednomu z mužů, kterého ale neznal. Dále tvrdil, že cestoval s kamarádem, kterého také chytila policie. Jeho rodiče žijí v Afghánistánu. Sdělil také, že má u sebe kartu z kempu, kterou mu dala policie v Srbsku, když tam byl 2,5 měsíce. Uvedl, že nemá žádné doklady a je si vědom skutečnosti, že je oprávněn pobývat na území České republiky jen s platným cestovním dokladem. Je nemajetný a nemá peníze. K osobním poměrům dále sdělil, že je svobodný a bezdětný. V České republice nebo Evropské unii nemá žádné příbuzné a nenachází se zde osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči. V České republice nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Není mu známa překážka ani důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, ale vycestovat domů nechce, v domovském státě se nemá kam vrátit, byl tam naposledy skoro před 4 lety. Na základě zjištění správního orgánu, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a navíc se snažil obejít policejní orgán při pobytové kontrole tím, že lhal o jeho reálném věku, byl žalobce 22. 2. 2019 zajištěn a následně umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Správní orgán

v označeném rozhodnutí uvedl, že z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že se již svévolně a nelegálně pohyboval a pobýval na území České republiky a následně v řízení uvedl nepravdivé údaje o své totožnosti.

6. Ze správního spisu se dále podává, že 27. 2. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.
7. Spis obsahuje rovněž rozhodnutí Policie České republiky, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 2. 2019 č. j. KRPA-56034-38/ČJ-2019-000022-MIG, jímž žalobci bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 citovaného zákona byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto, že se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019 č. j. OAM-147/LE-BA04-VL13-PS-2019 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 6. 2019. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Soud se zabýval nejprve namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve vnitřní rozpornosti odůvodnění, jež v části týkající se důvodu zajištění uvádí, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, zatímco ve vztahu k době trvání zajištění tento závěr popírá, když tvrdí, že žádost nebude zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Soud k tomu poukazuje na rozdíl mezi pojmem zjevně nedůvodné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a pojmem účelové žádosti co by důvodu rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
10. Podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud k tomu dále uvádí, že pro účely rozhodnutí

o zajištění žadatele postačuje, kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Naopak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Může tedy nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v době jeho rozhodování ještě nebyly provedeny veškeré úkony správního řízení, které jsou nutné pro zjištění stavu věci a nebylo možno v danou chvíli vyloučit, že nebude nezbytné žádost posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany bude projednávána meritorně, nemění to nic na jeho oprávnění vyhodnotit, zda důvodem podání žádosti byla pouze snaha žalobce vyhnout se hrozícímu vyhoštění, tedy zda se jedná o účelovou žádost ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Namítanou vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud neshledal.

11. K námitkám žalobce je dále nutno uvést, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit v poměrně krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení rozhodnutí žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie České republiky. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu zajištění. Kromě toho žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nárokům § 68 odst. 3 správního řádu. Soud proto činí závěr, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
12. K námitkám, které se vztahují posouzení otázky věcné správnosti závěrů žalovaného, zda v daném případě byly naplněny důvody pro aplikaci ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu soud uvádí následující. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je

pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K naplnění citovaného zákonného ustanovení musí být kumulativně splněny 3 podmínky. Jednak musí být žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet. Z citovaného obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ze země původu odcestoval před 4,5 lety, přičemž jel autem přes Pákistán do Íránu, kde byl 1,5 roku, pak se pěšky a autem dostal do Turecka, kde byl 2,5 roku a následně pokračoval pěšky a lodí do Řecka, odtud pokračoval do Makedonie a Srbska, odkud se následně vydal nákladním autem do Maďarska, kde s ostatními byl schován v lese a dostával instrukce po telefonu, jak se dostat do nákladového prostoru nákladního automobilu a následně z Maďarska pak měl přes Českou republiku namířeno do Německa. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až několik dnů poté, co byla Policií ČR dne 6. 2. 2019 kontrolována jeho totožnost, přičemž nepředložil žádné doklady totožnosti, navíc bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a při pobytové kontrole také lhal správnímu orgánu o jeho reálném věku a z toho důvodu byl 22. 2. 2019 zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu podal následně 27. 2. 2019. Z uvedených skutečností se lze i dle názoru soudu zcela jednoznačně oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud zdůrazňuje, že žalobce mohl žádost o mezinárodní ochranu podat okamžitě po vstupu na území některého ze států Evropské unie, čili již v Řecku, příp. následně v Maďarsku, resp. ihned po vstupu na území České republiky. Pozdní podání žádosti tak svědčí závěru o její účelovosti. Tuto podmínku, stejně tak i podmínku, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve, soud tedy rovněž považuje za splněnou. Jak bylo výše uvedeno, byly kumulativně naplněny všechny 3 podmínky k tomu, aby mohl být na žalobce aplikován § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěr žalovaného o úmyslu žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění byl náležitě podložen, napadené rozhodnutí dle názoru soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení, když postupoval plně v intencích zákona. Soud shledal, že žalovaný řádně vysvětlil, proč považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelovou ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Konkrétními důvody této žádosti se pak žalovaný bude zabývat v řízení o ní.

13. Soud dále zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutím v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky, jak vyplynulo z jeho výpovědi jako účastníka správního řízení, kdy uvedl do protokolu, že si je vědom skutečnosti, že je oprávněn pobývat na území České republiky jen s platným cestovním dokladem, tak navíc při kontrole jeho osoby uvedl nepravdivé údaje o datu narození a vydával se tak za osobu zranitelnou, tedy osobu nezletilou bez doprovodu. Ve shodě s žalovaným soud s ohledem na výše uvedené okolnosti dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se

bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat, nebo bude chtít pokračovat do dalších evropských zemí, kam měl namířeno a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce sám uváděl, že vycestovat domů nechce, měl namířeno do Německa. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Zajištění žalobce není ani v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Podle názoru soudu tedy existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud jeho osobní svoboda by nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani v žalobě uplatněné tvrzení žalobce, že stál o to setrvat na území České republiky, kde požádal o azyl. Uvedené vede spíše k závěru, že pro to, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území České republiky, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti a jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu u s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech odkazuje na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

14. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.04.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně